

Bengt Lidner och gudsnamnet

Poeten Bengt Lidner (1757-1793) använde gudsnamnet Jehova i sin verk
"SAMLADE SKRIFTER" (åttonde upplagen utgiven 1878)

SAMLADE SKRIFTER

af

Bengt Lidner.

Åttonde upplagan.

Stockholm.

Adolf Bonnier

Kongl. Hof- & Universitetsbokhandlare.

Tryckt i Central-Tryckeriet, 1878.

Syndafloden.

Knappt hann den späda morgonrodnan purpurfärga de af hvita liljor skimrande kullar, förr än Adim med myrten och neglikor prydde det altare, vid hvars fot han inför Jehova skulle svärja sin guddomliga Elma en evig trohet. Nero bar, med silfvergrått hufvud och darrande hand, ledde Elma, sin sonsons dotterdotter, till den hänyrckte Adim, och välsignade dem båda. Elma var skön som hennes första mor, då Adam för andra gången öppnade sitt öga, och, oaktadt han skådat Gud, förtjustes. Elma omfamnade sin Adim. Helsan lyste från hans kind, och ur hans blickar tindrade oskuld. Röken af det menlösa och finulliga lammets blod vimlade redan i hvirflar mot skyarna. Än en gång omfamnades Adim af Elma. — Elma! hur obeskrifligt stor är min lycka! — Adim! oräkneliga äro stjernorna på himlahvalfvet; oräkneligare äro mina sällhet andande känslor. — Nu brunno Adims läppar på Elmas mun, som tycktes endast vara skapad för kysar och menlösa nöjen. Nu . . . men, allsmäktige skapare! — Hvilket mörker, hvilka ljungande töcken, hvilka skurar, hvilka störtande hagel! Ve, ve! oceanen bryter naturens bommar, och höjer sig öfver sina oändliga gränser. Ack! — Der bortför en rytande våg de qvidande hjordarna.